

LBRIS

We know
books

Primul volum din trilogia

Casele Divine

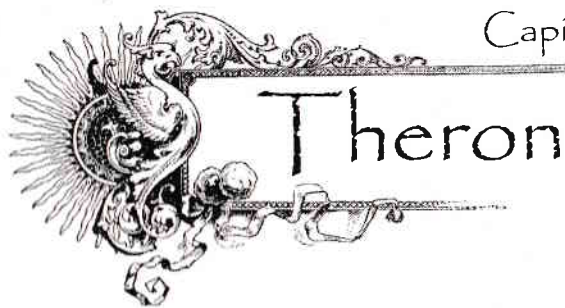
Artefactele

Teodora Dumitru

Editura Bookworm Publishing

2025

Capitolul I

Theron

Dacă aș ști că nu urmează să am încă o premoniție despre cineva pe care nici măcar nu-l cunosc, m-aș duce la culcare liniștit.

În schimb, mă uit în gol în oglinda minusculă așezată deasupra patului meu, în care îmi pot vedea doar ochii. Mi-am memorat fiecare nuanță de maro amestecat cu verde și nu găsesc nimic special în privirea mea; doar confuzie imatură pe care trebuie să o îmbrac într-o atitudine impunătoare.

Premonițiile sunt din ce în ce mai ciudate. Îmi este destul de greu să evaderez din acel labirint de imagini supra-puse cărui se presupune că ar trebui să-i dau un sens. Și nu pentru mine, ci pentru întregul popor.

La prima vedere, sunt exact ceea ce mi se cere să fiu – un soldat, moștenitor al funcției de Comandant al

Armatei, cu un rol mai mare decât al majorității oamenilor.

Să fii Profet în acest Regat te ridică în ierarhia societății, din moment ce ești considerat trimisul Zeilor pentru a îndruma muritorii. Adevărul este că populația trăiește în umbra informațiilor stabilite de Conducere, iar eu suport consecințele.

Pentru că, într-o lume în care se presupune că totul este dictat de Divinitate, propriile alegeri și dorințe nu prea contează.

Tot timpul m-am simțit ca un intrus în acest Palat. Și nu cred că asta se datorează doar faptului că sunt venit din afară. Nimeni nu știe asta, cu excepția Consiliului Regal și a prietenului meu cel mai bun.

Îmi trec mâna prin părul scurt și inspir adânc. Mirosul de ceară arsă îmi acaparează simțurile. Dau la o parte pătura de lână împletită pe care o am în jurul mijlocului. E prea cald aici, chiar dacă clima Regatului nu este cea mai bună. Tempthos, Zeul Vremii și al Anotimpurilor, a decis ca Dralorya să nu aibă parte de soare mai tot timpul. De ce? Cine știe? Zeii sunt cele mai enigmatice entități.

Îmi afund mai mult capul în pernă și închid ochii. Dacă, într-adevăr, aș fi avut toată această influență, Dralorya ar arăta foarte diferit astăzi. Nu mă regăsesc în valorile Regatului. Dar puterea mea celestă este doar o mască după care am fost învățat, poate chiar forțat, să mă ascund. Magia pe care o am mă depășește și o detest mai mult atunci când îmi influențează intuiția.

O bătaie agitată în ușa dormitorului mă rupe din monolog. Mă ridic din pat, trăgându-mi picioarele după

mine. Îl găsesc pe Luthor — prietenul meu de când eram la Academie și singura persoană în care am încredere deplină — de cealaltă parte a ușii, având o expresie de vinovăție întinsă pe toată fața.

Râd fără scrupule și îi fac loc să intre în cameră. Las ușa să se închidă și mă așez pe scaunul din fața biroului meu. Îmi încrucșez relaxat brațele la piept și mă sprijin pe spătarul scaunului. Luthor își desfăce brâul cu arme și îl aruncă neglijent într-un colț.

– Ce-ai mai făcut de data asta? îl întreb, fără să încerc să-mi rețin amuzamentul.

– E grav, foarte grav!

Face ture prin toată încăperea, cu mâinile în șolduri și cu capul în pământ.

– Totul mergea perfect, adică știi că mă văd cu ea de ceva vreme.

Tocmai îmi spusese că este pe punctul de a se îndrăgosti. Din nou. Pentru a zecea oară în ultimele două luni. Este un romantic incurabil, spre deosebire de mine. Așa am fost tot timpul, încă de când eram la Academie și ne furișam în satele de vrăjitoare din apropiere. El culegea flori pentru fiecare fată cu care vorbea. Eu încercam să nu fiu văzut atunci când vizitam mai mult de un cort într-o singură noapte.

– Știi, mă uit la el, ești picat în frunte după ea. Continuă.

Luthor îmi aruncă o privire acidă când sesizează zâmbetul din tonul vocii mele. Se așază pe marginea patului și trage aer în piept.

– Am vrut să fac o glumă și..., lasă propoziția neterminată.

Ridic ambele sprâncene.

– Și?

– Am întrebat-o care este al doilea ei prenume, șoptește, frecându-se la ochi cu buricele degetelor.

Îmi dau capul pe spate în așteptarea unui hohot de râs. Dintre toate gafele pe care putea să le facă, a ales-o pe cea de neiertat.

– Nu e amuzant! se smiorcăie el teatral.

– Pe tine nu te-a învățat bunica ta să nu întreb nicio dată care este al doilea prenume al unei femei? îl iau peste picior.

Oftează.

– Am crezut că am depășit asta atunci când au ridicat zidul împotriva vrăjitoarelor în jurul cetății! sare să se apare.

– Poate, dar încă se consideră insultă.

Nici nu cred că se va schimba asta prea curând. Chiar dacă în cetate nu mai există nicio vrăjitoare care să umble liberă pe stradă, doar să insinuezi că cineva s-ar putea trage dintr-un astfel de neam este ceva aproape de păcat.

– Și eu ce fac acum? întreabă el obosit.

Îmi mușc limba pentru a-mi reține un alt chicot răutăcios.

– Acum, te rogi la Amoury, Zeul Dragostei și al Legăturilor, să vă consolideze atât de mult sentimentele, încât ea să treacă cu vederea prostia ta.

– Nu vrei să-mi pui o vorbă bună? ironia îi inundă glasul.

– Scuze, camarade. Eu am treabă cu alt Zeu.

Deși nu știu ce treabă am, mai exact.

Luthor își dă ochii peste cap și își trece palmele prin şuvițele de păr auriu. Se așază pe marginea patului, liniștindu-se puțin.

– Eu n-am întrebat-o niciodată pe Alaya despre al doilea prenume, spun natural, iar ea chiar avea unul. Și în plus de asta, sunt sigur că mi-ar fi spus care este, din moment ce era conștientă că știu exact ce era ea.

– Și tocmai din acest motiv, se strâmbă Luthor la mine, tu ești Profet și eu nu. Înțelepciunea nu este punctul meu forte.

Colțul gurii îmi tresare, chiar dacă eu încă nu-mi înțeleg complet această... latură a mea, să-i spun așa. Singurul beneficiu clar pe mi-l aduce este respectul necondiționat al oamenilor, care vine la pachet cu acest titlu.

– Dar chiar, continuă prietenul meu. Ce mai face Alaya?

Ridic din umeri.

– Probabil încă se ascunde de partea cealaltă a zidului, în același sat. Încă îmi mai scrie scrisori, din când în când. Nu am mai vizitat-o de ceva timp. Vrem lucruri diferite, cred. Eu am trecut mai departe, ea nu. În plus, eram adolescenți când am început să ne vedem. Ce știam eu despre sentimente?

– Nu mai mult decât știi acum, cu siguranță.

– Măcar i-am respectat statutul social, spre deosebire de alții.

Îmi arată degetul mijlociu, după care trage aer în piept.

– Măcar știu că nu m-am combinat cu o vrăjitoare, ridică el din umeri.

Râsetele noastre subtile sunt înlocuite de clopotele cetății. Bat fără ritm, iar timpii nu se potrivesc cu nicio alarmă pe care am învățat-o. Singurul lucru care mă face să-mi dau seama că Palatul este luat cu asalt este duritatea sunetelor înalte.

Îi arunc o privire hotărâtă lui Luthor și ne ridicăm în picioare. Ne întindem amândoi spre curelele pline cu arme și ni le înfășurăm în jurul mijlocului, de parcă ne-am fi născut cu acest instinct.

– Adună Garda, îi sugerez. Mă duc să aflu despre ce e vorba.

– Imediat!

Când ieșim din cameră, coridoarele sunt pline de soldați bezmetici care nu au habar încotro să o apuce. Nu văd nici urmă de ceilalți angajați ai Curții Regale. Nu mă miră, din moment ce este trecut de miezul nopții, iar toată lumea este în afara programului de lucru.

Eu și Luthor o luăm în direcții opuse, deși nu sunt sigur că știm foarte bine ce avem de făcut. Îmi aud tălpile lovind cu putere piatra coridorului Palatului, fiecare fibră musculară încordându-se din ce în ce mai mult.

Reacționând destul de bine în situații de criză, sau cel puțin așa îmi place să cred, mă gândesc că cel mai bun lucru pe care pot să-l fac este să merg la Consilierul Regal. Este prima persoană care află informațiile cele mai sensibile, fiind practic mâna dreaptă a Regelui.

Cotesc prin holurile clădirii în formă de U și ajung cât

de repede pot în fața biroului acestuia. Intru fără să bat la ușă și mă uit rapid spre birou. Îl găsesc pe Fredick, moștenitorul acestui post, cu un pahar de vin roșu în mână.

– Unde e Consilierul? îl întreb cu respirația alertă, dar fără să gâfâi.

Se lasă pe spătarul scaunului, își încrucișează degetele mâinilor în poală și râde sarcastic, distant.

– Vorbești cu el.

Tonul lui arrogant și inexplicabil de calm îmi accelerează ritmul pulsului.

– Fredick, nu mă face să-l blestem pe Jenaesys pentru că te-a creat! Spune-mi doar unde e tatăl tău, pentru că, după cum vezi, suntem în stare de alertă!

Începe să râdă bolnav de natural. Cu o privire perversă în ochii bulbucăți, arată cu degetul înspre ceva din spatele meu, făcându-mă să mă întorc. Dau de trupul neînsuflețit al Consilierului. Craniul îi este crăpat, iar globi oculari îi sunt aruncați la picioare.

Îmi îndrept atenția spre Fredick și rămân șocat de calmul lui. Zâmbește viclean, după care se ridică și vine lângă mine.

– De acum înainte, pe mine mă vei întreba ce se întâmplă în acest Regat, ne-am înțeles?

– Ce e în neregulă cu tine?! Tatăl tău începe să putrezească în fața ta, iar tu stai și privești superior?

– Oricum e prea târziu. E momentul să ne bucurăm de epoca noastră, Comandante! Ah, și apropo! Măine trebuie să dăm ordin armatei să omoare toate vrăjitoarele

care au scăpat din temniță odată cu el. Nenorocitele, au impresia că au scăpat!

Revelația cuvintelor sale m-a făcut să depășesc dorința de a-l pocni peste față. Îngheț pentru o secundă, degetele închizându-se în pumni. Capul începe să-mi zvâcnească și ies într-un suflet din birou.

O iau la fugă, cu gambele arzând de tensiune, în timp ce urechile mele sunt inundate de strigătele întregii Curți. Toată lumea anunță pe toată lumea că există vrăjitoare libere care umblă prin cetate.

Într-o societate care se credea a fi aproape curățată de viclenia magiei, panica este reacția normală atunci când anunți că cele mai de temut femei au scăpat din locul pe care Regele l-a declarat ca fiind de maximă siguranță și protejat de Zei. Tot ce este atins de Zei e sfânt, chiar dacă sunt doar vorbe utilizate abuziv de către Conducere. Dar oamenii nu au de unde să știe asta, având în vedere că Profeților nu le este permis să spună adevărul. Premonițiile trec întâi prin mâna Consiliului, înainte să fie trimise locuitorilor.

Mă uit pe ferestrele din partea de Vest a cetății, de unde se poate vedea orașul, iar străzile sunt luate cu asalt de oameni. Deși ar fi fost mai înțelept să ascundem faptul că vrăjitoarele sunt cea mai mică problemă acum, ceva îmi spune că vestea despre adevăratul pericol s-a răspândit deja.

Când ajung în dreptul scărilor, sunt întâmpinat de Luthor și Garda de Nord, pe care o conduc. După expresia lui, îmi dau seama că au aflat la rândul lor ce se întâmplă. Bun. Asta înseamnă că nu mai pierd timpul cu explicații.

Fără vreo altă intervenție, coborâm spre singurul loc din Palat unde nici măcar noi, succesorii Regatului, nu avem acces. Nu știu dacă este în regulă să spun asta, dar spre norocul nostru, toate ușile de securitate sunt sparte. Altfel, nu am fi putut intra, din moment ce nimeni din generația mea nu are cheile acestor încuietori.

Trec în fața tuturor, asumându-mi rolul pentru care am fost educat atâția ani. Sunt îngrozit de ceea ce aș putea găsi, însă nu las asta să mi se reflecte în expresia facială. Duritatea câștigă respectul celor care trebuie să te urmeze, iar eu sunt maestru când vine vorba de a mă prezenta în fața oamenilor conform așteptărilor.

N-am fost niciodată în zona temnițelor. Când am ajuns prima dată la Palat, tata mi-a spus că este doar un sub-sol de depozitare. În scurt timp am mers la Academie, iar profesorul de Istorie Recentă ne-a explicat cum „depozitul” este, de fapt, locul de tortură pentru vrăjitoare. Ca viitor Comandant al Armatei, ar trebui să mă fascineze acest lucru. Ca un simplu copil care a crescut în Eldrym, îmi ridică părul de pe șira spinării.

Scot un pumnal din brâul de piele uzată. Pășesc pe scările înguste și pline de pânze de păianjen. Pe lângă mine trec, cu o viteză greu de urmărit, șerpi cu solzi violet și argintii, de parcă tocmai au evadat din infern. Mai mulți băieți îi calcă, vrând să-i omoare. Fără succes, însă. Par a fi mai alunecoși și mai flexibili decât majoritatea reptilelor, reușind să se strecoare pe sub toate tălpile pantofilor.

Lacătul care sigila ușa este spart în nenumărate bucăți de metal care zac pe pragul ruginit. Împing ușa și intru într-un spațiu întunecat, lipsit de geamuri, cu lanțuri rupte sau pe jumătate scoase din pereții mucegăiți. Mi-

rosul de igrasie se amestecă cu cel al sângelui proaspăt și pot anticipa peisajul de care urmează să dăm.

Energia pe care o emană este sufocantă. A fost proiectat cu ură și dispreț, cu scopul de a înjosi orice formă de putere care sfida regulile Draloryei. Nu-mi pot imagina cum ar fi să petrec ani de zile, atârnat de aceste ziduri și educat să tac, prin metode la care nici nu vreau să mă gândesc.

Lumina slabă vine de la singurele torțe rămase aprinse în colțul încăperii dreptunghiulare, destul de îngustă, dar lungă. Toate vrăjitoarele au evadat, iar podeaua este plină cu cadavrele celor din armată. Trec rapid pe lângă toate trupurile. În spatele meu, Luthor și ceilalți soldați din generația mea numără victimele.

– Theron, îi aud vocea unuia dintre băieți, sunt toți cei care se ocupau cu reabilitarea vrăjitoarelor.

Mă întorc spre ei, cu umerii drepți, deși degetele îmi tremură pe mânerul lamei.

– Duceți-vă și asigurați-vă că ceilalți membri ai Consiliului sunt în siguranță.

Mă îndrept spre ultimul loc de tortură, care pare construit pentru un alt tip de magie — asemănătoare, sau poate chiar identică, cu a mea. Este distrus complet. Nu mai există ușă, gratiile au fost scoase de la locul lor, iar pietrele zidurilor sunt împrăștiate peste tot în jur.

Podeaua este plină cu solzi argintii de șarpe, care par a fi smulși din carnea vie a unei persoane. Lanțurile celulei sunt scoase din țâțâni. Sunt de trei ori mai solide decât celelalte pe care le-am văzut de-a lungul întregii temnițe. Judecând după peisaj, a fost nevoie de o forță explozivă pentru a scăpa din acest loc.

Doar o singură persoană ar fi putut face asta, deși nu înțeleg pe deplin cum, având în vedere că eu nu dețin o astfel de putere.

Cu gratiile aruncate peste trupul său, un bărbat zace într-un râu gelatinos și vișiniu, cu o parte a feței desfigurată și cu toate membrele dezarticulate. Îmi îndoi genunchii și dau la o parte bucățile zidurilor care îi imobilizează gâtul, atât cât să-i pot răsuci capul pentru a-l putea identifica.

Când îmi dau seama cine este, îi scap craniul, iar stropi de sânge îmi ricoșează pe haine. Vreau să-mi duc palmele în dreptul tâmpelilor, dar am degetele prea murdare. Nu-mi doresc să fiu mai pătat decât sunt deja. Luthor îmi pune mâna pe umăr în semn de consolare, însă nu simt nimic. Nici tristețe, nici furie. Nici ușurare.

E gol; înăuntrul minții mele și în cutia toracică a sufletului meu este gol.

Tata e mort.

Închid ochii și îmi mușc obrazul. Nu am avut niciodată o relație bună cu el, chiar dacă asta așisam public. L-am învinuit întotdeauna pentru multe situații din viața mea, dar nu am apucat să-i spun în față. Nu știu dacă mă simt bine pentru faptul că am scăpat de această povară sau sunt nervos pentru că nu voi mai avea ocazia să-l confrunt.

Scutur rapid din cap. Dacă mă gândesc prea mult la asta, riscăm să pierdem totul. Sunt deja un maestru când vine vorba de afișarea măștilor. O pot face și acum.

Mă ridic și mă întorc spre Luthor, simțind cum starea de alertă pune stăpânire pe mine.

– Regele, este singurul lucru pe care-l rostesc înainte de a porni în grabă spre dormitorul acestuia.

Îl împing ușor pe prietenul meu, în încercarea disperată de a-mi menține echilibrul. Ocolesc fiecare baltă de sânge și fac trei pași într-unul. Trântesc ușa de perete în goana mea, iar zgomotul se propagă în tot subsolul. Îmi lovesc călcâiele de fiecare treaptă pe care o urc, cu mintea inundată de imaginile pe care tocmai le-am văzut.

Alerg pe holurile Palatului fără să bag în seamă haosul care s-a creat deja printre servitori și moștenitorii funcțiilor administrative. Toate torțele de pe pereți sunt stinse, iar atmosfera este încărcată, aproape apocaliptică.

Reușesc să văd doar datorită lunii pline și vrăjitoresc de mari care reflectă raze albe prin ferestrele opulente. Este un zgomot general, singurul cuvânt pe care îl disting clar fiind numele lui.

Ajung la etajul Regelui, unde accesul este de obicei restricționat. Fără autorizație nu poate nimeni să urce aici, cu excepția zilelor de ceremonie, care se desfășoară în Sala Tronului. Angajații care îl slujesc pe Rege sunt aleși cu atenție și numai cei vrednici au norocul de a ajunge în această zonă a Palatului

Ușa dormitorului său este scoasă din balamale. Arunc o privire prin încăpere și observ că totul e distrus. Oglindea este spartă, corespondența arde neconținut într-o găleată de metal în mijlocul covorului greu, țesut cu fire de aur, iar cioburile geamurilor se amestecă pe podea cu așchiile tocăturii de lemn masiv.

O dâră de sânge, șocant de abundentă, se întinde de la

patul matrimonial înapoi pe hol și înspre Sala Tronului. Iau urma acesteia, fără să las ca liniștea acestui etaj să mă cutremure. Toată lumea a fugit spre parter, lăsându-l pe Rege singur și lipsit de apărare. Este illogic, dar are sens, din moment ce vorbim despre Profetul Zeului Iluziilor și al Manipulării.

Intru în cea mai impunătoare încăpere a Palatului. E întuneric și miroase a chin. Deși întreaga sală este tapetată cu aur, nu există nimic strălucitor în jur. Scena lipsită de viață la care iau parte este mult prea sinistă, chiar și pentru cineva pregătit să acționeze în scenarii sumbre.

Înaintează pe covorul roșu, de catifea, în timp ce urmez dâra sângerie. Calc atât de ușor, încât am impresia că plutesc într-o mare de umbre tăioase. Singurul sunet pe care îl aud este propria respirație sacadată. Deși ezit, ridic privirea din podea și văd cum reflecția lunii licărește în smaraltele de pe coroana Regelui. Înghit în sec când realizez că aceasta este așezat pe tron, privind în gol și lipsit de spirit, cu pielea jupuită și lăsată la picioarele lui.

Mă apropiu mai mult și nu pentru că vreau să analizez cadavrul, ci pentru că marmura de sub tălpile mele este plină de solzi argintii, exact ca cei pe care i-am găsit în temniță.

Ajungând lângă rămășițele lui Reginent Volthor, îngheț când văd că în fiecare rană sunt îndesați aceiași solzi de reptilă.

De parcă mai aveam nevoie de confirmare, știu că situația ne-a scăpat de sub control. Acum, toată lumea este în pericol.

– Theron! mă strigă Luthor gâfâind, din capătul celălalt al sălii. Toți sunt morți!

Panica din vocea lui este pe punctul de a-mi distruge ultima firimitură de logică, de care încă trag cu dinții. Tac și rămân nemișcat. Știu la cine face referire când spune că toți au fost uciși.

– Theron! zbiară din nou. Sunt morți! Fiecare dintre ei este mort!

Continui să nu scot niciun sunet.

Strigătele lui Luthor se intensifică, aproape înecându-se în propriile lacrimi.

– Ce facem acum?! Răspunde!

Doborât de ceea ce am văzut în ultimul sfert de oră, mă întorc spre el și dau de înțeles că nu știu încotro să o apucăm.

Myrion a evadat, iar Dralorya a rămas fără conducători.

Capitolul II

Caxandra

Trena scurtă a rochiei negre de dantelă, cu mâneci lungi și ușor ridicată pe gât, se mișcă în sincron cu fiecare pas pe care îl fac.

Pavajul răsună la atingerea ritmică a tocurilor mici și late ale cizmelor mele. Sunt urmată de doi soldați care m-au escortat încă de la poarta zidului cetății. Sunt convinsă că nu mă vor scăpa din aria lor vizuală.

Toată lumea se uită uluită la mine, în timp ce-mi țin bărbia îndreptată spre cerul plin de nori de culoarea cărbunelui. Pentru majoritatea femeilor, atenția ar fi un păcat, ceva de care ar fugi mâncând pământul. Pentru mine, în schimb, este sursa energiei cu care mă hrănesc.

Să fii o femeie pe care fiecare persoană din Dralorya o recunoaște este mare lucru, ținând cont de faptul că

doar bărbații au dreptul să se remarce în această societate.

Totuși, doar servitoarele fac plecăciuni când trec pe lângă ele. Bărbații Curții Regale, cu roluri mai mult sau mai puțin importante, abia dacă clipesc în direcția mea. Colțurile buzelor mi se curbează sfidător.

Se pot preface că nu le pasă de prezența mea, dar toți mă știu drept singura fată care a mers la Academie. Asta mă aduce mai aproape de statutul lor social decât ar vrea să creadă.

Este pentru prima dată, după mult timp, când mă aflu în Grădina Regală. Nu credeam că mă voi întoarce aici cu ocazia înmormântării lui Regiment Volthor, oficial fost Rege și, evident, tatăl meu. Cei mai în vârstă ar spune că așa a fost să fie. Eu nu știu dacă cred în destin.

Ar fi trebuit să preiau conducerea Regatului, dacă am fi fost într-un Regat diferit. Dar regulile sociale sunt prea putrede pentru a fi schimbate peste noapte. Doar asta e voia Zeilor, nu?

Trebuie să recunosc că decizia lui Regiment de a face public faptul că așa avea același nivel de educație ca băieții de la Palat a fost destul de curajoasă, ținând cont de ideologiile Regatului. Evident, cineva urma să observe absența mea de la Curtea Regală. Presupun că îi plăcea să creadă că transparența era modul prin care demonstra că nu ascunde nimic.

Puțini vor să accepte că adevărul, la fel ca secretele, poate fi foarte ușor distorsionat.

Străbat Grădina, analizând fiecare detaliu din jur.